

[Fr. Dalgaard.]

ogsaa fra andet juridisk Hold. Hvor meget det saa vil virke i Fremtiden, ja, det faar Tiden vise, men de juridiske Fagdommere med en Højesteretsdommer som Præsident er i Flertal i den foreslaaede Ret.

Hvad nu den ene Art af Sager, Genoptagelse af Straffesager, angaar, tror jeg ikke, der behøver at siges meget om, at der er god Mening i, at man indfører nye Regler, og at den almindelige Retsbevidsthed vil finde det betryggende, at de gældende Regler ændres. Betingelsen efter nugældende Ret — og ogsaa efter fremtidig gældende Ret, naar dette Forslag vedtages — for at kunne genoptage en Straffesag er, at der er kommet væsentlige, nye Momenter frem. Teoristisk skulde der intet være i Vejen for, at den Domstol, der i sin Tid har afsagt Dommen, tager Stilling til, om Sagen skal genoptages. I Praksis tror jeg nok, det vil volde noget mere Besvær for denne Domstol at indse, at der er saadanne nye Momenter, at Sagen kræver Genoptagelse. Jeg ved, at der er mange af de saakaldte Retskværlanter. Jeg ved, hvilken Plage de er til baade for sig selv og for andre, ogsaa for Domstolene, og jeg ved, at der er i Virkeligheden meget lidt at stille op med dem. Men det er heller ikke af Hensyn til disse saakaldte Retskværlanter, den nye Appelret indstiftes. I den Henseende vil jeg gerne minde om, hvad den højtærede Justitsminister i Tirsdags foreslog som Ændring, nemlig at ved Klage over en Dommer, som jeg straks skal komme til, skal saadanne Klager, som er aabenbart ubegrundede, kunne afvises. Det tager netop Hensyn til disse saakaldte Retskværlanter.

Nej, Appelrettens Oprettelse tager Hensyn til den almindelige Retsbevidsthed, og jeg er sikker paa, at man vil føle det som en Betyggelse, at en uafhængig Ret, en Ret, der ikke har Ansvar for den afsagte Dom, tager Stilling til eventuel Genoptagelse.

I Debatten om Lovforslaget har man da ogsaa set adskillige Udtalelser om det formaalstjenlige i, at der her sker Reform. Ja, Professor Stephan Hurwitz ønsker at gaa langt videre; han ønsker ogsaa at ændre paa de materielle Retsregler i Spørgsmaalet om, hvilken Adgang der er til at optage en Sag. Selve Retsplejeudvalget, der jo, som man vil se af Bilaget til Lovforslaget, sabler Appelretten ned, selve Retsplejeudvalget er ikke blind for, at der maaske kunde være god Mening i at ændre visse

Ting med Hensyn til Genoptagelse. De siger det for Resten direkte; de kunde tænke sig, at der oprettes en særlig ny Afdeling i Landsretten for Genoptagelse. Det er i hvert Fald en Indrømmelse.

Med Hensyn til Genoptagelse af Straffesager er det værd at mærke sig netop Retsplejeudvalgets Opgørelse over de Erfaringer, man har indhøstet gennem 10 Aar. For Højesteret har der i dette Tiaar foreligget 44 Begæringer om Genoptagelse; de blev alle afslaaet. For Vestre Landsret har der foreligget 57; af disse blev 4 genoptaget. For Østre Landsret har der foreligget 206; af disse blev ogsaa kun 4 genoptaget. Det er muligt, at der ikke har været tilstrækkelig Grund til at bevilge Genoptagelse i nogen af de andre Sager, men det vil alligevel være nyttigt at have disse Tal, som jeg her har omtalt, i Erindring.

Der kan ikke siges og er heller ikke sagt saa forfærdeligt meget imod, at Reglerne for Genoptagelse forandres, eller at en særlig Ret kommer til at tage sig af disse Spørgsmaal, som omtales i Kapitel I og Kapitel III. Megen Modstand paa dette Punkt har vi ikke set.

Det samme kan ikke siges om Kapitel II, der omhandler Diciplinærmyndigheden over Dommere. Dette Kapitel har vakt mægtigt Røre først og fremmest hos Dommerne selv, hvad der er menneskeligt forstaaeligt, men ogsaa — og det er noget mærkeligt — i adskillige Kredse, hvor man ikke saadan paa Forhaand skulde vente at finde ubetinget Tilslutning til Princippet „Vi alene vide og maa“.

Hvad gaar disse fæle Bestemmelser da ud paa? Hovedbestemmelsen findes i § 9 i Lovforslaget, hvor det udtales, at den særlige Appelret, hvis Flertal altsaa er Fagdommere, skal beskæftige sig med Spørgsmaal om, hvorvidt en Dommer ved sit Forhold har krænket Folk, der møder i Retten, samt med de Tilfælde, hvor Justitsministeren finder, at en Dommer har gjort sig skyldig i Forhold, der maatte svække eller gøre ham uværdig til den Agtelse og Tillid, som Dommerkaldet forudsætter. Det samme gælder, hvor en Dommer er dømt i en Straffesag, uden at Dommen har medført Embedsfortabelse, men hvor Justitsministeren finder, at Dommeren i Virkeligheden har gjort sig uskikket til at beklæde dette Embede.

Det er saadanne Forhold, Appelretten skal behandle og tage Stilling til. Den skal ikke behandle de almindelige Straffesager mod en Dommer for Overtrædelse af de ham som Dommer paahvilende Pligter; det skal